

N:o 99.

Af Herr **E. Thomasson**: *Om pension åt aflidne Veterinärläkaren vid Flyinge stuteri-inrättning Joh. Söderbergs efterlemnade enka, Vivika Vilhelmina Söderberg.*

I slutet af år 1863 afled Veterinärläkaren vid Flyinge stuteri-inrättning, Johan Söderberg i en ålder af 73 år, efterlemnande enkan Vivika Vilhelmina Söderberg, född Sjöberger, och åtta barn. Af dessa voro två döttrar och två söner oförsörjda, hvarjemte de begge senare ännu voro i behof af uppfostran.

Under en tid af icke mindre än 40 år, eller från 1824, hade Söderberg innehaft tjenst såsom veterinärläkare vid nämnda stuteri-inrättning. Från tillträdet af tjensten till och med 1827, samt från och med 1856 till sin död, under hvilka tidrymder Söderberg var boende vid inrättningen, hade han åtnjutit hela den åt veterinärläkaren derstädes på stat uppförda lön: 450 R:dr R:mt, 12 tunnor spannmål, 20 lass torf jemte foder till två kor och fri bostad. Under den öfriga tiden åter, eller från 1827 till 1856, då han icke bodde vid inrättningen, hade af omförmälda löneförmåner honom tillgodokommit, utom bostaden, som han borthyrde till annan person, endast 150 R:dr jemte 20 R:dr i ersättning för torfven; hvaremot öfriga på stat uppförda löneförmåner för denna tid inbesparades till Statsverket.

I afseende på sättet, hvarpå ifrågavarande tjenstebefattning — en befattning, som afsett räddning af helsa och lif, visserligen blott för djur, men stundom ett enda sådant, hvars värde öfverstigit många, ja ända till 40 års löneförmåner för djurläkaren — blifvit af Söderberg i lifstiden bestridd, är det allmänt i orten känt, att sådant skett med nit och skicklighet samt sålunda till förmäns fulla belåtenhet, hvilket ock torde i sin mån framgå deraf, att Söderberg, som de första 13 åren hade till förman den bekante Hofstallmästaren Ehrengranat, kunnat under en i sina fordringar så sträng chef bibehålla tjenstgöringen ända tills denne sjelf frånträdde sin befattning.

Nu har emellertid, sedan enkan Söderbergs, äfvensom den ena af hennes förenämnde döttrars helsa, under ansträngningen för familjens uppehälle och sönerns uppfostran, blifvit bruten, och den andra dottren, äfven om hennes tid icke, såsom fallet är,

mestadels upptoges af modrens och systrens vårdande, icke förmår i någon väsentlig mån bidraga till eget och de öfrigas försörjande, inträffat det förhållande, att enkan vid sin höga ålder af öfver 60 år icke eger utväg för sin och sina döttrars bergning, derest icke understöd henne beredes.

På grund häraf och då Statsverket, derigenom att, såsom ofvan är nämnt, Söderberg för hela sin tjenstetid icke åtnjutit de med tjensten förenade löneförmåner i allo, under en tidrymd af 29 år, gjort en årlig besparing af omkring 500 R:dr utom räntor, torde det vara med billighet öfverensstämmande, att hans enka af statens medel får tillgodonjuta det understöd, hvaraf hon är i behof för sin återstående, efter all sannolikhet korta lifstid; och får jag därför vördsamt föreslå:

att Riksdagen måtte tilldela enkan V. V. Söderberg för hennes återstående lifstid ett årligt understöd af 300 R:dr.

Stockholm den 29 Januari 1873.

E. Thomasson.

N:o 100.

Af Herr **Olof Wijk**: *Om ytterligare nedsättning af Manufaktur-diskontens kreditiv hos Riksbanken.*

Vid 1868 års riksdag godkände Riksdagen Banko-Utskottets hemställan, att Manufaktur-diskontens kreditiv i Riksbanken skulle genom årligen skeende förminskning efter hand helt och hållet indragas. Denna successiva minskning, som vid sagda riksdag började med 250,000 R:dr, har sedermera vid hvarje följande riksdag fortsatts med samma belopp, så att kreditivet, som under år 1868 ännu utgick med 2,250,000 R:dr, för detta år är bestämdt till 1,000,000 R:dr.

För ett hastigare uppnående af det åsyftade målet, kreditivets fullkomliga indragning, vågar jag tro, att vid innevarande riksdag en större minskning bör kunna utan olägenhet verkställas, än hittills varit fallet. I följd af den ymniga penningtillgången som under sednare tiden varit och fortfarande är rådande, har Manufaktur-diskonten af